

KALAMITA

alebo ako kopec snehu odkryl kopec ľudskosti

Bol piatok 30. januára, deň odovzdávania polročných vysvedčení. Príroda sa však rozhodla urobiť pre školákov ešte poslednú skúšku pred krátkymi polročnými prázdninami. Sniežik sa chumelil od rána nevýdaným tempom. Po hodine sme ho prestali volať sniežik, zmenil sa na riadny sneh. Vločky boli veľké ako dlane našich prváčikov, málokto také čosi v živote videl. A snehu pribúdalo a pribúdalo. Natol'ko, že okolo jedenástej už nedokázalo na náš drotársky kopec vyliezť žiadne auto a tobôž nie autobus. Ujo vodič z nášho školského autobusu robil, čo mohol, ale dopoludnia sa mu nepodarilo dostať na kopec. Telefonoval dokonca zo svojho vlastného mobilu, aby sme všetky deti pripravili na 12,20 hod., že vypraví snežný pluh a on sa za ním pokúsi vyviezť s autobusom. Ale kdeže. Nepodarilo sa. Nedalo sa nič robiť, rodičia s detičkami a s kuframi, tety učiteľky, a aj ostatní pracovníci školy sa museli brodiť snehom pešo. Väčšina z nich musela ísť pešo až na hlavnú stanicu. Rodičia, ktorí mali menšie deti, si požičiavali školské boby, aby deti mohli odviezť, lebo vo vysokom snehu sa naozaj ťažko kráčalo. Nikto však nereptal, nenadával, neobviňoval. Na tvárach ľudí bolo síce badať obavy, ale bola tam aj pokora a zvláštny pokoj.

Jeden žiak, ktorý nedávno prekonal ťažkú chorobu (netreba spomínať mená, všetci boli v ten deň hrdinami), začal lopatou odhadzovať sneh okolo zapadnutých áut na dvore, aby sa mohli vôbec pohnúť. Potom začal pomáhať ďalší a ďalší. Bez vyzvania. Odvážna teta učiteľka, ktorá ako napotvoru mala v ten deň pekné čižmičky s vysokými opätkami, lebo teda ráno by málokto čakal takú chumelicu, odvážne vyrazila autom zo školy a odviezla aspoň po stanicu neboráka, čo prekonal nedávno zápal pľúc. Jej hlásenie z hlavnej stanice, že všetko je v poriadku, všetkých potešilo. Okolo druhej hodiny dorazilo na kopec prvé auto s oteckom. Podal ostatným informácie, aká je situácia, naložil svoj poklad (dcéru), a pomaly sa vydal na niekoľkohodinovú cestu domov. Neskôr dorazilo aj auto, ktoré šoférovala šikovná mamička. Zobrala svoj poklad a toľko ľudí, koľko sa zmestilo.

V kancelárii tety tajomníčky sa varil čaj a podávalo sa občerstvenie pre unavených a uzimných rodičov, ktorý prišli pešo zo stanice a čakala ich rovnaká cesta s dieťaťom a s kufrom naspäť. Zrazu vošlo do kancelárie niečo veľké, bacuľaté, biele, so zahmlenými okuliarmi. Keď z toho začal opadávať sneh a odkryla sa modrá uniforma, ukázal sa mladý ujo poštár. Jeho poštárska česť bola silnejšia ako snehová metelica a hrdo nám podával tri doručené listy. Čo na tom, že po ňom zostala na parketách kopa snehu, že zostala mokrá stolička, kde si celý premočený vypil šálku horúceho čaju, v tej chvíli už sme všetci začali vnímať iné hodnoty.

Ktosi múdry povedal: „Nie je pravda, že ťažká situácia robí hrdinov, ťažká situácia iba ukáže, kto je hrdina“. A v ten deň ich bolo veľa. Našiel sa však aj taký otecko, ktorý vo svojom drahom spoľahlivom aute vyšiel ku škole, ale keď sme ho poprosili, aby tak, ako ostatní ochotní vodiči, zviezol dolu z kopca mamičku s chlapčekom, začal vysvetľovať, že ide iným smerom a že sa ponáhľa a čosi-kdesi. Mamičke sme ponúkli občerstvenie, aby zvládla ďalšie šľapanie v závejoch. Neskôr sa iný otecko, na skromnejšom aute, sám ponúkol, že mamičku odvezie.

Nevedeli sme, či sa všetkým rodičom podarí dostať do školy pre svoje deti. Museli sme rátať aj s tým, že sa to niekomu nepodarí. Tety učiteľky z materskej škôlky s výrazom tváre „NO PROBLEM“ sa bez váhania ponúkli, že ak bude treba prespať s deťmi v škole, zostanú. Nakoniec sa takmer všetkým rodičom podarilo prísť. Zostalo iba jedno dievčatko. Ochota všetkých ľudí, ktorí zostali do neskorých hodín v škole, bola dojímavá. Hľadalo sa riešenie, pomáhala teta vrátnička aj jej manžel, teta vedúca kuchyne a aj ujo kurič sa zapojil.

Teta nočná vychovávateľka sa nakoniec ponúkla, že zoberie dievčatko k sebe domov, lebo na internáte bolo čakanie už dlhé a aj hlad sa hlásil. A ako to už v takýchto zvláštne zázračných dňoch býva, vo chvíli, kedy odchádzali s dievčatom a s kufrom do snehovej metelice, objavila sa celá premáčaná a utáhaná mamička. Prišla do Bratislavy vlakom, hodinu a pol čakala na stanici, ale žiadny spoj nešiel. Potom sa vydala pešo do školy, ale keďže Bratislavu nepoznala a nemala ani mobilný telefón, blúdila po meste. Po troch hodinách kráčania sa dostala konečne do školy. Teta vychovávateľka zobrala nešťastnú mamičku aj s dcérkou k sebe domov, pohostila ich výdatnou večerou, zistila, kedy im ide ďalší vlak domov a zaplatila im taxi na stanicu.

Ľudia sa prípade krízy správajú rôzne. Niektoré národy sa v prípade nešťastia uchýlia k rabovaniu a agresii. Japonci, keď ich postihlo tsunami, zostali pokojní, pokorní a disciplinovaní. Po piatkovej kalamite som hrdá, že na tom našom drotárskom kopci zvíťazila dobrá voľa, pokoj a ľudskosť.